PS PERSONENSCHADE UPDATES

Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 36, 2026

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2970 29-09-2026

Hof. Tussenarrest. Een man heeft sinds 1 januari 1997 als assistent-voorman en voorman gewerkt bij de werkgever. In de procedure stelt hij onder meer nek- en schouderklachten en rugklachten te hebben overgehouden aan zijn werkzaamheden bij werkgever, waardoor hij arbeidsongeschikt is geraakt. In eerste aanleg oordeelde de kantonrechter dat de werkgever voor 20% proportioneel aansprakelijk is voor de schade van de man. Een beroep op de toepassing van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel werd afgewezen. Het hof is, na het wel toepassen van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel, van oordeel dat de nek/schouder- en rugklachten van de werknemer zijn veroorzaakt door de zware fysieke werkzaamheden die hij voor zijn werkgever heeft verricht. Volgens het hof is de kans dat de klachten en beperkingen door de zware fysieke werkzaamheden zijn veroorzaakt 50%. Deze kans wordt door hof niet als te onzeker of onbepaald gekwalificeerd. Hiermee is het vermoeden gerechtvaardigd dat de schade aan nek/schouders en rug is veroorzaakt door de fysiek zware omstandigheden waarin hij zijn werkzaamheden heeft verricht. De werkgever heeft dit vermoeden in de procedure niet kunnen weerleggen. Aangevoerde alternatieve verklaringen zijn niet voldoende onderbouwd. Als de werkzaamheden ook zouden kunnen zijn veroorzaakt door een andere werkgever waarvoor de man heeft gewerkt dan geldt volgens het hof dat de werkgevers hoofdelijk aansprakelijk zouden zijn. De werkgever heeft ook niet aangetoond dat hij heeft voldaan aan zijn zorgplicht als werkgever. Hij is dus (volledig) aansprakelijk voor de hieruit voortvloeiende schade. Het vonnis van de kantonrechter kan dan ook niet in stand blijven. Het hof verwijst de zaak niet naar de schadestaatprocedure omdat het hof het mogelijk acht om de schade al in deze procedure te begroten. Het hof verwijst de zaak naar de rol om de werknemer in de gelegenheid te stellen zijn schadeposten uiteen te zetten en te onderbouwen.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1616 22-04-2026
Hof. Strafrecht. De verdachte wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaren en zes maanden wegens poging tot doodslag en mishandeling van zijn vriendin. De verdachte heeft het slachtoffer meerder malen en met kracht geslagen, onder meer met een metalen pijp, en geschopt, onder meer op en tegen haar hoofd, waardoor zij ernstig hersenletsel heeft opgelopen. Het slachtoffer heeft lange tijd in coma gelegen en het was onduidelijk of zij ooit nog zou ontwaken. Op dit moment is er geen sprake meer van een revalidatietraject. Het slachtoffer beweegt uitsluitend onder begeleiding om te voorkomen dat een proces van afsterven van spieren zal intreden. Door het handelen van de verdachte heeft het slachtoffer naar het zich laat aanzien geen enkel perspectief meer op een normaal leven. Het slachtoffer heeft zich gevoegd in het strafproces als benadeelde partij. Zij vordert in totaal € 887.875,56 aan materiële schadevergoeding. Verdachte heeft geen verweer gevoerd. De advocaat-generaal heeft zich op het standpunt gesteld dat op basis van de imperatieve bepaling in artikel 10.2.1 Wet langdurige zorg (Wlz) aanspraken die het slachtoffer heeft op basis van de Wlz in mindering moeten worden gebracht op de geleden schade. Dit leidt ertoe dat de advocaat-generaal vordert dat ten aanzien van de post 'verlies verdienvermogen' uitsluitend schattenderwijs een bedrag van € 200.000 wordt toegewezen. Het hof is echter van oordeel dat artikel 10.2.1 Wlz geen imperatieve bepaling betreft die dusdanig moet worden gelezen dat de rechter de verplichting heeft om bij de vaststelling van het verlies verdienvermogen de eventuele aanspraken die de benadeelde partij heeft krachtens de Wlz daarop in mindering te brengen. Het hof zal de gevorderde materiële schade dan ook volledig toewijzen. Het slachtoffer vordert ter zake van immateriële schade een vergoeding van € 350.000. Het hof wijst ook deze vordering volledig toe. De ouders van het slachtoffer hebben zich ook gevoegd als benadeelde partijen. Zij krijgen ieder € 15.000 toegekend aan immateriële schadevergoeding.

Rechtbank

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:9192 23-09-2026
Een activiteitenbegeleidster heeft tijdens haar werk een klap tegen haar rechterslaap gekregen van een van de bewoners. De begeleidster houdt zowel de bewoner als haar werkgever aansprakelijk. De bewoner en de werkgever voeren verweer: de bewoner betwist onrechtmatig te hebben gehandeld en de werkgever voert aan zijn zorgplicht te hebben nageleefd. In een eerder tussenvonnis heeft de kantonrechter geoordeeld

dat de bewoner aansprakelijk is op grond van onrechtmatige daad. Om vast te kunnen stellen of (ook) de werkgever aansprakelijk is voor de schade heeft de kantonrechter in het tussenvonnis geoordeeld dat nadere bewijslevering noodzakelijk is. In dat kader zijn getuigen gehoord en nadere stukken toegezonden. De kantonrechter is echter van oordeel dat de werkgever niet in het bewijs is geslaagd. De werkgever heeft zijn zorgplicht geschonden. De begeleidster is niet op de hoogte gesteld van het gedragspatroon van de bewoner in de dagen voorafgaand aan haar dienst. Als zij dit wel had geweten, had zij anders kunnen handelen. De werkgever had moeten waarborgen dat de mondelinge overdracht door de verpleegkundige volledig was. Zij had dit ook kunnen doen door mogelijk te maken dat de begeleidster in haar voorbereidingstijd daadwerkelijk (qua tijd en middelen) kennis kon nemen van de inhoud van de dagrapportages van de bewoners waarmee zij zou gaan werken en ook de instructie te geven dat kennisname een verplicht onderdeel van de werkvoorbereiding is. De werkgever is gehouden de schade die de begeleidster als gevolg daarvan lijdt te vergoeden. De schade moet in een schadestaatprocedure worden vastgesteld.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:13044 01-09-2026
Deelgeschil. In mei 2024 heeft een man zijn enkel verzwikt door een gat in het wegdek. De gemeente heeft de man laten weten dat zij de schade ter hand neemt en zal vergoeden. In november 2024 heeft de man een röntgenfoto laten maken van zijn linkerenkel. Daarop was een zeer uitgebreide synoviale chondromatose (zeldzame goedaardige afwijking waarbij kleine kraakbeenknobbeltjes/-deeltjes in het gewrichtsslijmvlies/slijmbeurzen of de peesschede rond een gewricht kunnen ontstaan) te zien. Volgens zijn orthopedisch chirurg is een operatieve ingreep geboden om de losgekomen kraakbeenknobbeltjes te verwijderen. Nu, in 2026, heeft de man zijn operatie nog steeds niet ondergaan. Een door partijen ingeschakelde ergotherapeut heeft in haar rapport onder meer opgemerkt dat het haar volstrekt niet duidelijk is of er een direct causaal verband is tussen het ongeval en het ontstaan van de synoviale chondromatose. Zij kan het echter ook niet uitsluiten. In dit deelgeschil vordert de man onder meer een voorschot van minimaal € 40.000. De gemeente betwist het gestelde causale verband tussen het letsel, de aanhoudende enkelklachten en het incident, de omvang van de schade en de redelijkheid van het verzochte voorschot. De rechtbank overweegt dat vaststaat dat de man voorafgaand aan het incident geen klachten aan zijn enkel had. Mogelijk leed hij al wel aan synoviale chondromatose maar in dat geval had hij er kennelijk geen last van. Voor zover sprake

is van een dergelijke predispositie, staat die in beginsel niet in de weg aan het aannemen van causaal verband tussen de klachten en het incident. Het schadevergoedingsrecht kent immers als uitgangspunt dat de dader het slachtoffer heeft te nemen zoals hij is. Dat betekent dat als de man door een verborgen kwetsbaarheid ernstiger klachten heeft opgelopen door het incident dan anders het geval zou zijn geweest, de gemeente desalniettemin voor de volledige schade aansprakelijk is. Het incident is in dat geval een 'trigger' die de tot dan toe sluimerende synoviale chondromatose openbaart – met bijbehorende klachten. De rechtbank overweegt verder dat de man vanaf maart 2025 herhaaldelijk is gewezen op het belang om op zo kort mogelijke termijn een operatie te ondergaan en daarmee op de mogelijkheid om de looptijd van zijn schade te beperken. Vanuit de gemeente is zelfs doelgericht bevoorschot om de operatie in financieel opzicht te faciliteren en de operatie stond ook gepland in het ziekenhuis. Desalniettemin heeft een operatie niet plaatsgevonden. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de man met het weigeren van een operatie een kans heeft laten liggen om zijn schade mogelijk te beperken en daarmee in beginsel zijn schadebeperkingsplicht heeft geschonden. Of met het eerder laten plaatsvinden van een operatie ook daadwerkelijk de schadelooptijd zou zijn verkort, is niet vast te stellen zolang de operatie niet heeft plaatsgevonden. De onzekerheid over het effect van het uitblijven van de operatie op het schadeverloop staat in de weg aan toewijzing van het verzoek om een aanvullend voorschot. In het huidige stadium kan immers niet worden vastgesteld dat de man aanspraak heeft op schadevergoeding die de reeds door de gemeente betaalde voorschotten significant overstijgt.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:27676 12-08-2026
In 2023 is een bezorger op een scooter betrokken geraakt bij een verkeersongeval toen hij onderweg was om een maaltijd te bezorgen. Hij heeft hierbij letsel opgelopen. In deze procedure vordert de bezorger een verklaring voor recht dat de werkgever aansprakelijk is voor zijn schade als gevolg van het ongeval en dat de werkgever veroordeeld wordt tot het betalen van een voorschot op de schadevergoeding van € 45.746,62. Primair baseert de bezorger zijn vordering op artikel 7:658 lid 2 BW. Subsidiair stelt hij dat zijn werkgever niet voldaan heeft aan artikel 7:611 BW omdat hij geen behoorlijke verzekering heeft afgesloten die schade opgelopen in de uitoefening van werkzaamheden dekt. De kantonrechter oordeelt dat onvoldoende is gebleken dat de werkgever heeft voldaan aan zijn zorgplicht. Er waren geen vaste instructieprotocollen. Er zouden alleen mondelinge instructies worden gegeven. Uit

niets is echter gebleken dat die mondelinge instructies daadwerkelijk gegeven zijn en dat die instructies erop gericht waren om de veiligheid van de werknemers te bevorderen. De kantonrechter dient er daardoor van uit te gaan dat de bezorger zonder enige instructies de weg op is gestuurd. De kantonrechter is bovendien met de bezorger van oordeel dat de onderhoudsfacturen onvoldoende onderbouwing bieden voor de stelling dat de scooter op het moment van het ongeluk veilig was voor gebruik. De werkgever had direct na het ongeluk de status van de scooter moeten laten onderzoeken om de deugdelijkheid van de scooter te kunnen aantonen. De kantonrechter overweegt verder dat de werkgever tekort is geschoten in zijn verplichting zich als goed werkgever te gedragen door geen behoorlijke verzekering af te sluiten voor zijn werknemers. De werkgever is aansprakelijk jegens de werknemer voor de schade die hij als gevolg van het scooterongeluk lijdt of nog zal lijden en is verplicht die schade te vergoeden. De kantonrechter gaat de verschillende schadeposten langs. In totaal wordt € 21.746,62 als voorschot voor de schadevergoeding toegewezen.

Antillen

Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2026:186 29-06-2026
In 2025 is de eisende partij in een auto van achteren aangereden door een auto. De LAM-verzekeraar van de laatstgenoemde auto heeft aansprakelijkheid erkend. De eisende partij heeft de volgende dag de huisarts bezocht, die haar heeft doorverwezen naar de afdeling neurologie van een ziekenhuis. In een rapport van de afdeling neurologie wordt geconcludeerd dat er geen posttraumatische afwijkingen zijn gevonden op de CT- en MRI-scan van de nekwervelkolom. Later dat jaar heeft een medisch adviseur, in opdracht van de LAM-verzekeraar, medisch advies uitgebracht. Daarin staat dat geen objectieve medische grond bestaat voor structurele afwijkingen of neurologische uitval. Volgens het advies berusten de klachten van de eisende partij voornamelijk op subjectieve pijnbeleving en mogelijk psychische klachten. Langdurige arbeidsongeschiktheid is medisch niet onderbouwd. Wel kan arbeidsverzuim gedurende maximaal vier weken direct na het ongeval medisch worden gerechtvaardigd. Van blijvende functionele invaliditeit is volgens het advies geen sprake. Een neuroloog die de eisende partij heeft onderzocht concludeerde dat sprake was van chronische posttraumatische gegeneraliseerde myogene pijnklachten. In deze procedure stelt de eisende partij dat zij nog steeds arbeidsongeschikt is en vordert zij onder meer verdere betalingen ter zake van geleden letselschade. Het gerecht oordeelt

dat de langdurige arbeidsongeschiktheid van de eisende partij niet aan het ongeval kan worden toegerekend. Het gerecht overweegt verder dat de eisende partij wisselend heeft verklaard over haar inkomsten. Onder deze omstandigheden is het dus ook niet aannemelijk geworden dat de vrouw verlies aan verdiencapaciteit heeft geleden.

RECHTSPRAAK

Hof. Strafrecht. De verdachte wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaren en zes maanden wegens poging tot doodslag en mishandeling van zijn vriendin. De verdachte heeft het slachtoffer meerder malen en met kracht geslagen, onder meer met een metalen pijp, en geschopt, onder meer op en tegen haar hoofd, waardoor zij ernstig hersenletsel heeft opgelopen. Het slachtoffer heeft lange tijd in coma gelegen en het was onduidelijk of zij ooit nog zou ontwaken. Op dit moment is er geen sprake meer van een revalidatietraject. Het slachtoffer beweegt uitsluitend onder begeleiding om te voorkomen dat een proces van afsterven van spieren zal intreden. Door het handelen van de verdachte heeft het slachtoffer naar het zich laat aanzien geen enkel perspectief meer op een normaal leven. Het slachtoffer heeft zich gevoegd in het strafproces als benadeelde partij. Zij vordert in totaal € 887.875,56 aan materiële schadevergoeding. Verdachte heeft geen verweer gevoerd. De advocaat-generaal heeft zich op het standpunt gesteld dat op basis van de imperatieve bepaling in artikel 10.2.1 Wet langdurige zorg (Wlz) aanspraken die het slachtoffer heeft op basis van de Wlz in mindering moeten worden gebracht op de geleden schade. Dit leidt ertoe dat de advocaat-generaal vordert dat ten aanzien van de post 'verlies verdienvermogen' uitsluitend schattenderwijs een bedrag van € 200.000 wordt toegewezen. Het hof is echter van oordeel dat artikel 10.2.1 Wlz geen imperatieve bepaling betreft die dusdanig moet worden gelezen dat de rechter de verplichting heeft om bij de vaststelling van het verlies verdienvermogen de eventuele aanspraken die de benadeelde partij heeft krachtens de Wlz daarop in mindering te brengen. Het hof zal de gevorderde materiële schade dan ook volledig toewijzen. Het slachtoffer vordert ter zake van immateriële schade een

vergoeding van € 350.000. Het hof wijst ook deze vordering volledig toe. De ouders van het slachtoffer hebben zich ook gevoegd als benadeelde partijen. Zij krijgen ieder € 15.000 toegekend aan immateriële schadevergoeding.

Instantie: Gerechtshof Den Haag
Datum uitspraak: 22-04-2026
ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1616
Zaaknummer: 22-002101-22
Rechters: F.W. van Lottum, H. Steenhuis en M. Koole
Wetsartikelen: 10.2.1 Wlz en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

In 2025 is de eisende partij in een auto van achteren aangereden door een auto. De LAM-verzekeraar van de laatstgenoemde auto heeft aansprakelijkheid erkend. De eisende partij heeft de volgende dag de huisarts bezocht, die haar heeft doorverwezen naar de afdeling neurologie van een ziekenhuis. In een rapport van de afdeling neurologie wordt geconcludeerd dat er geen posttraumatische afwijkingen zijn gevonden op de CT- en MRI-scan van de nekwervelkolom. Later dat jaar heeft een medisch adviseur, in opdracht van de LAM-verzekeraar, medisch advies uitgebracht. Daarin staat dat geen objectieve medische grond bestaat voor structurele afwijkingen of neurologische uitval. Volgens het advies berusten de klachten van de eisende partij voornamelijk op subjectieve pijnbeleving en mogelijk psychische klachten. Langdurige arbeidsongeschiktheid is medisch niet onderbouwd. Wel kan arbeidsverzuim gedurende maximaal vier weken direct na het ongeval medisch worden gerechtvaardigd. Van blijvende functionele invaliditeit is volgens het advies geen sprake. Een neuroloog die de eisende partij heeft onderzocht concludeerde dat sprake was van chronische posttraumatische gegeneraliseerde myogene pijnklachten. In deze procedure stelt de eisende partij dat zij nog steeds arbeidsongeschikt is en vordert zij onder meer verdere betalingen ter zake van geleden letselschade. Het gerecht oordeelt dat de langdurige arbeidsongeschiktheid van de eisende partij niet aan het ongeval kan worden toegerekend. Het gerecht overweegt verder dat de eisende partij wisselend heeft verklaard over haar inkomsten. Onder deze omstandigheden is het dus ook niet aannemelijk geworden dat de vrouw verlies aan verdiencapaciteit heeft geleden.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao
Datum uitspraak: 29-06-2026
ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2026:186
Zaaknummer: CUR202503913
Rechters: I. Tubben
Advocaten: M. Hammoud
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof. Tussenarrest. Een man heeft sinds 1 januari 1997 als assistent-voorman en voorman gewerkt bij de werkgever. In de procedure stelt hij onder meer nek- en schouderklachten en rugklachten te hebben overgehouden aan zijn werkzaamheden bij werkgever, waardoor hij arbeidsongeschikt is geraakt. In eerste aanleg oordeelde de kantonrechter dat de werkgever voor 20% proportioneel aansprakelijk is voor de schade van de man. Een beroep op de toepassing van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel werd afgewezen. Het hof is, na het wel toepassen van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel, van oordeel dat de nek/schouder- en rugklachten van de werknemer zijn veroorzaakt door de zware fysieke werkzaamheden die hij voor zijn werkgever heeft verricht. Volgens het hof is de kans dat de klachten en beperkingen door de zware fysieke werkzaamheden zijn veroorzaakt 50%. Deze kans wordt door hof niet als te onzeker of onbepaald gekwalificeerd. Hiermee is het vermoeden gerechtvaardigd dat de schade aan nek/schouders en rug is veroorzaakt door de fysiek zware omstandigheden waarin hij zijn werkzaamheden heeft verricht. De werkgever heeft dit vermoeden in de procedure niet kunnen weerleggen. Aangevoerde alternatieve verklaringen zijn niet voldoende onderbouwd. Als de werkzaamheden ook zouden kunnen zijn veroorzaakt door een andere werkgever waarvoor de man heeft gewerkt dan geldt volgens het hof dat de werkgevers hoofdelijk aansprakelijk zouden zijn. De werkgever heeft ook niet aangetoond dat hij heeft voldaan aan zijn zorgplicht als werkgever. Hij is dus (volledig) aansprakelijk voor de hieruit voortvloeiende schade. Het vonnis van de kantonrechter kan dan ook niet in stand blijven. Het hof verwijst de zaak niet naar de schadestaatprocedure omdat het hof het mogelijk acht om de schade al in deze procedure te begroten. Het hof

verwijst de zaak naar de rol om de werknemer in de gelegenheid te stellen zijn schadeposten uiteen te zetten en te onderbouwen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2970
Zaaknummer: 200.348.304/01
Rechters: P.M. Verbeek, M.J. van Cleef-Metsaars en O.L. Nunes
Advocaten: D. van Doorn en Y.M.M. Ooijkaas
Wetsartikelen: 7:658 BW, 5.2 Arbeidsomstandighedenbesluit, 5.3 Arbeidsomstandighedenbesluit en 612 Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In mei 2024 heeft een man zijn enkel verzwikt door een gat in het wegdek. De gemeente heeft de man laten weten dat zij de schade ter hand neemt en zal vergoeden. In november 2024 heeft de man een röntgenfoto laten maken van zijn linkerenkel. Daarop was een zeer uitgebreide synoviale chondromatose (zeldzame goedaardige afwijking waarbij kleine kraakbeenknobbeltjes/-deeltjes in het gewrichtsslijmvlies/slijmbeurzen of de peesschede rond een gewricht kunnen ontstaan) te zien. Volgens zijn orthopedisch chirurg is een operatieve ingreep geboden om de losgekomen kraakbeenknobbeltjes te verwijderen. Nu, in 2026, heeft de man zijn operatie nog steeds niet ondergaan. Een door partijen ingeschakelde ergotherapeut heeft in haar rapport onder meer opgemerkt dat het haar volstrekt niet duidelijk is of er een direct causaal verband is tussen het ongeval en het ontstaan van de synoviale chondromatose. Zij kan het echter ook niet uitsluiten. In dit deelgeschil vordert de man onder meer een voorschot van minimaal € 40.000. De gemeente betwist het gestelde causale verband tussen het letsel, de aanhoudende enkelklachten en het incident, de omvang van de schade en de redelijkheid van het verzochte voorschot. De rechtbank overweegt dat vaststaat dat de man voorafgaand aan het incident geen klachten aan zijn enkel had. Mogelijk leed hij al wel aan synoviale chondromatose maar in dat geval had hij er kennelijk geen last van. Voor zover sprake is van een dergelijke predispositie, staat die in beginsel niet in de weg aan het aannemen van causaal verband tussen de klachten en het incident. Het schadevergoedingsrecht kent immers als uitgangspunt dat de dader het slachtoffer heeft te nemen zoals hij is. Dat betekent dat als de man door een verborgen kwetsbaarheid ernstiger klachten heeft opgelopen door het incident dan anders het geval zou zijn geweest, de

gemeente desalniettemin voor de volledige schade aansprakelijk is. Het incident is in dat geval een 'trigger' die de tot dan toe sluimerende synoviale chondromatose openbaart – met bijbehorende klachten. De rechtbank overweegt verder dat de man vanaf maart 2025 herhaaldelijk is gewezen op het belang om op zo kort mogelijke termijn een operatie te ondergaan en daarmee op de mogelijkheid om de looptijd van zijn schade te beperken. Vanuit de gemeente is zelfs doelgericht bevoorschot om de operatie in financieel opzicht te faciliteren en de operatie stond ook gepland in het ziekenhuis. Desalniettemin heeft een operatie niet plaatsgevonden. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de man met het weigeren van een operatie een kans heeft laten liggen om zijn schade mogelijk te beperken en daarmee in beginsel zijn schadebeperkingsplicht heeft geschonden. Of met het eerder laten plaatsvinden van een operatie ook daadwerkelijk de schadelooptijd zou zijn verkort, is niet vast te stellen zolang de operatie niet heeft plaatsgevonden. De onzekerheid over het effect van het uitblijven van de operatie op het schadeverloop staat in de weg aan toewijzing van het verzoek om een aanvullend voorschot. In het huidige stadium kan immers niet worden vastgesteld dat de man aanspraak heeft op schadevergoeding die de reeds door de gemeente betaalde voorschotten significant overstijgt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 01-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:13044
Zaaknummer: C/10/716578 / HA RK 26-221
Rechters: K.A. Baggerman
Advocaten: C.M. Diaz en N.P. Jonker
Wetsartikelen: 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Een activiteitenbegeleidster heeft tijdens haar werk een klap tegen haar rechterslaap gekregen van een van de bewoners. De begeleidster houdt zowel de bewoner als haar werkgever aansprakelijk. De bewoner en de werkgever voeren verweer: de bewoner betwist onrechtmatig te hebben gehandeld en de werkgever voert aan zijn zorgplicht te hebben nageleefd. In een eerder tussenvonnis heeft de kantonrechter geoordeeld dat de bewoner aansprakelijk is op grond van onrechtmatige daad. Om vast te kunnen stellen of (ook) de werkgever aansprakelijk is voor de schade heeft de kantonrechter in het tussenvonnis geoordeeld dat nadere bewijslevering noodzakelijk is. In dat kader zijn getuigen gehoord en nadere stukken toegezonden. De kantonrechter is echter van oordeel dat de werkgever niet in het bewijs is geslaagd. De werkgever heeft zijn zorgplicht geschonden. De begeleidster is niet op de hoogte gesteld van het gedragspatroon van de bewoner in de dagen voorafgaand aan haar dienst. Als zij dit wel had geweten, had zij anders kunnen handelen. De werkgever had moeten waarborgen dat de mondelinge overdracht door de verpleegkundige volledig was. Zij had dit ook kunnen doen door mogelijk te maken dat de begeleidster in haar voorbereidingstijd daadwerkelijk (qua tijd en middelen) kennis kon nemen van de inhoud van de dagrapportages van de bewoners waarmee zij zou gaan werken en ook de instructie te geven dat kennisname een verplicht onderdeel van de werkvoorbereiding is. De werkgever is gehouden de schade die de begeleidster als gevolg daarvan lijdt te vergoeden. De schade moet in een schadestaatprocedure worden vastgesteld.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant
Datum uitspraak: 23-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:9192
Zaaknummer: 11335185/CV EXPL 24-4953 (E)
Rechters: Zander
Advocaten: A.J.K. Fluit, G.Z.U. Virágh en M.J.J. de Ridder
Wetsartikelen: 7:611 BW en 7:658 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

In 2023 is een bezorger op een scooter betrokken geraakt bij een verkeersongeval toen hij onderweg was om een maaltijd te bezorgen. Hij heeft hierbij letsel opgelopen. In deze procedure vordert de bezorger een verklaring voor recht dat de werkgever aansprakelijk is voor zijn schade als gevolg van het ongeval en dat de werkgever veroordeeld wordt tot het betalen van een voorschot op de schadevergoeding van € 45.746,62. Primair baseert de bezorger zijn vordering op artikel 7:658 lid 2 BW. Subsidiair stelt hij dat zijn werkgever niet voldaan heeft aan artikel 7:611 BW omdat hij geen behoorlijke verzekering heeft afgesloten die schade opgelopen in de uitoefening van werkzaamheden dekt. De kantonrechter oordeelt dat onvoldoende is gebleken dat de werkgever heeft voldaan aan zijn zorgplicht. Er waren geen vaste instructieprotocollen. Er zouden alleen mondelinge instructies worden gegeven. Uit niets is echter gebleken dat die mondelinge instructies daadwerkelijk gegeven zijn en dat die instructies erop gericht waren om de veiligheid van de werknemers te bevorderen. De kantonrechter dient er daardoor van uit te gaan dat de bezorger zonder enige instructies de weg op is gestuurd. De kantonrechter is bovendien met de bezorger van oordeel dat de onderhoudsfacturen onvoldoende onderbouwing bieden voor de stelling dat de scooter op het moment van het ongeluk veilig was voor gebruik. De werkgever had direct na het ongeluk de status van de scooter moeten laten onderzoeken om de deugdelijkheid van de scooter te kunnen aantonen. De kantonrechter overweegt verder dat de werkgever tekort is geschoten in zijn verplichting zich als goed werkgever te gedragen door geen behoorlijke verzekering af te sluiten voor zijn werknemers. De werkgever is aansprakelijk jegens de werknemer voor de schade die hij als gevolg van het scooterongeluk

lijdt of nog zal lijden en is verplicht die schade te vergoeden. De kantonrechter gaat de verschillende schadeposten langs. In totaal wordt € 21.746,62 als voorschot voor de schadevergoeding toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 12-08-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:27676
Zaaknummer: K/4502/12101667 \ RL EXPL 26-4230
Rechters: D. Jongsma
Advocaten: Y.Y. Boduç en H. el Tahiri Osruti
Wetsartikelen: 7:611 BW en 7:658 lid 2 BW